

Kapitel 26

Hvis der findes en Gud eller bare højere magter, så tror jeg de ynder at drille mig, eller bare lægge pigtråd på min vej, så jeg ikke går nemt og ubesværet gennem alt det her eventyrlignende liv, jeg efterhånden har fået.

At lade Troels opdage det hele, var helt sikkert deres påfund. Eftersom jeg befinder mig i Norden, må det have været Lokes påfund. Dumme, drillende gud.

Men måske var der en gud som havde medlidenhed og holdte beskyttende hånden over mig, hvert fald tog Troels det pænt. Altså så pænt han nu kan.

”Troels, hvad laver du her?” spurgte jeg stakåndet, da jeg kom ned fra Blåvinge.

”Hvad ser det ud til?”

”At du forstyrrer?”

”Nej!” Det var lige før han stampede i jorden for at understrege sit nej. ”Jeg spurgte Vanja hvor hun skulle hen og fik lov til at komme med.”

”Snarere tvang sig til det,” mumlede Vanja, da hun kom op til min side. ”Sagde han ville følge efter på gåben, hvis han ikke måtte.”

”Men du kunne bare køre fra ham.”

”Ikke når han tog mig i at køre hen mod laden.”

Jeg forstod. Det ville være umuligt at slette sporene fra hjulene og gemme en gammel varevogn i en skov, på få minutter.

”Hvorfor ville du med?”

”Jeg ville se hvad det er I holder hemmeligt fra mig. Desuden så stoler jeg ikke på ham!”

Troels pegede på Drake, der blot løftede øjenbrynene på en nonchalant måde.

”Du har været så hemmelighedsfuld, så jeg besluttede mig for at finde ud af det hele. Jeg prøvede at konfrontere dig derhjemme, men din mor sagde, at du sikkert var sammen med din *kæreste*. Da jeg var på vej hjem, så jeg Vanja dreje ind mod jeres gamle lade. Jeg stoppede hende og ventede sammen med hende på, at I kom tilbage. Så er det her I prøvede at holde skjult for mig? et live rollespil!”

”Rollespil?” spurgte jeg målløs. Den forklaring jeg havde prøvet at bilde Vanja ind, så ud til at være den, Troels troede på. Men jeg var trods alt hans ven, så jeg måtte fortælle sandheden. ”Troels, dette er ikke et rollespil. Dette er virkelighed. Måske ikke en virkelig de fleste vil tro på, men Drake, Eudora og Blåvinge er virkelige.”

”Drager findes ikke.”

”Hvordan skulle vi så have fløjet ind på Blåvinge.”

”Virer. En stor kran der er mørk som natten. Om lidt kommer der vel en masse orker løbende, og så hiver i jeres plastik sværd frem.”

Godt hverken Drake eller Eudora kendte til plastik, for så ville Troels nok mærke, at de ikke var af plastik.

”Troels, kom og mærk på Blåvinge. Den ånder, den er varm, den *lever*. Den er ikke elektronisk eller hvad du nu synes den er. Og bagefter, så lad mig forklare det hele.”

Det tog noget tid at få ham til at flytte fødderne, og først da Vanja hjalp mig, fik vi ham slæbt over til dragen. Han gad dog ikke række sin hånd ud, og vi var travlt optaget af at holde ham

på plads, så Eudora trådte frem, holdte sit sværd mod hans strube og sagde: ”Rør.”

Derefter gjorde han hvad vi sagde eller hvad Eudora *sagde*. Hun må have indgydt ham noget respekt, for han satte sig fint på en af træstammerne omkring bålet. Mens de andre lavede bål, fortalte jeg Troels hele sandheden. Om min handske, Drake der skal træne mig, Eudoras hjælp, hvordan Vanja opdagede det og om min ærkefjende, som jeg aldrig havde mødt.

”Så ham her Cerberus vil dræbe dig?” spurgte Troels.

”Det ser sådan ud. Han vil gerne have fat i denne.” Jeg holdte min *sarung* op foran vores ansigter; bålet afspejlede sig flere steder i de tynde tråde.

”Er de så din livgarde?”

”Drake og Eudora? Næ, de skal bare træne mig. Intet andet. Ikke kaste sig i døden for mig eller tage et dødbringende slag. De skal bare træne mig og så er jeg overladt til mig selv.”

”Du er ikke alene,” hans tonefald fik mig til at kigge væk fra bålet. ”Jeg skal nok springe ind mellem dig og Cerberus. Jeg skal nok være din bodyguard.”

”Troels,” sagde jeg og skulle til at fnise, da det ramte mig, som et lyn fra en klar himmel, han mente det seriøst. ”Du kan ikke kæmpe med sværd eller bruge en bue.”

”Jeg kan i mine spil, så jeg kan også her. Jeg skal nok beskytte dig, det lover jeg.”

”Nåh, hvor er I dog bare søde! Hvor er det sødt af dig, at beskytte Nara, Troels!” Vanja kom ind i det hele, afbrød den alvorlighed som hang tykt omkring os, og omfavnede Troels bagfra. Hun plantede et smækkys i hans nakke.

Glad for afbrydelsen, kiggede jeg væk, så han ikke ville opdage mine tårer, som af en eller anden grund kom frem. Jeg kiggede over ilden og mødte Drakes øjne. De glimtede af noget jeg ikke kendte til.

Det var sådan Troels blev hevet ind i det hele og begyndte arbejdet på at blive min bodyguard. Jeg er dog sikker på, at jeg vil nå at dø inden han har lært noget.

Fuld af selvtillid, dukkede Troels op dagen efter og kastede sig ud i sværdkampe. Dog ikke videre elegant og med en masse bandeord. Da jeg for første gang skulle løfte et sværd, røg mine hænder næsten ned til jorden med sværdet. Hos Troels faldt hele sværdet ned, mens hans hænder så ud som om de stadig holdte om det.

Det viste sig, at selvom man måske styrer til sværdkamp i den virtuelle verden, så er man altså også på begynder level i den rigtige verden. Troels kan dog ikke se den simple logik i det. Selv hvis jeg med store bogstaver prøvede at forklare ham det, gik han bare væk med næsen i sky.

Så jeg måtte se ham begå fejl efter fejl, mens Eudora med evige hovedrystelser rettede ham, hvilket gjorde ham sur og så blev hun sur. Sikke et dejligt par de dog er.

Efter en uge med virkelig gode fremskridt for mig, gode for Vanja og ikke synligt gode for Troels, var humøret ikke højt for nogen af os, da vi satte os om et blussende bål. Vi var alle ømme og smadret, men den gamle cd-afspiller jeg havde fundet på loftet, og efter lang tids søgen efter en stikdåse til i laden, lavede os lidt op. Så meget hits fra starten af dette århundred kan.

Der var en lidt spredt snak, men vi brugte det meste af vores energi på at grille ringriddere og spise dem bagefter, med smeltede skumfiduser og kiks til dessert. Al maden gjorde godt, især velvidende, at det nok var det sidste i år. Det begyndte at blive efterår og snart ville bladene falde af træerne.

Efterhånden som solens sidste lys forsvandt og natten tog over, skræmte myggene folk væk. Det kunne hvert fald se sådan ud. Vanja var træt og tog hjem. Troels peb over sine ømme muskler og cyklede hjem for at få dem masseret af mor (det sagde han selvfølgelig ikke, men det er ikke for ingen ting jeg siger vi har været venner siden børnehaven. Troels er efterhånden så gennemsigtig som glas). Til sidst var der kun Drake, Eudora og jeg tilbage. Vores gamle snak.

Snakken faldt hurtigt på Troels, som både Eudora og Drake var utilfreds med, som var han en gave de havde fået. Til sidst undskyldte Eudora sig med, at hun ville tage Blåvinge og flyve en tur, forhåbentlig hen til et sted, hvor der ikke var uduelige sværdkæmpere. Auch.

Så det endte med kun at være Drake og jeg. Vi begyndte at rydde op; fjerne poser uden skumfiduser, stille pindende vi havde spiddet pølser på, på plads og bare gør det fint og ordentligt. Jeg fandt Troels' mobil mellem noget skrammel, og puttede den i min lomme, så jeg kunne aflevere den i morgen.

”Jeg tror vi har ryddet alt op. Har vi det?” Jeg kastede et inspicerende blik rundt, og nikkede. ”Godt. Jeg må hellere gå hjem i seng. Klokkeren er over 23 og jeg skal i skole i morgen. Selvom jeg ikke gider.”

Drake grinede og rakte hånden ud mod mig.

”Æh, hvad ...” begyndte jeg, men han afbrød mig.

”Hvad siger frøknen til en dans?”

”Til den musik?”

Lige nu spillede cd-afspilleren et nummer fra 90’erne. Noget med gang i. Jeg tvivlede på, at Drake kendte til den slags dans.

”Det kan godt være.”

Han rakte hånden længere frem mod mig og baskede med den, til jeg lagde min hånd i den. Han greb straks fast, trak sig tættere til sig.

”Nu skal jeg lære dig, hvordan vi dansede i min tidsalder.”

”Spændende.”

En dans fra Middelalderen er nok næppe noget der vil dukke op hos danseskolerne, men de var sjove at danse alligevel. Der var noget som skulle være kædedans (to laver ikke en stor kæde), hænder mod hænder og en masse bevægelser hvor man ikke rørte hinanden. Mens vi dansede stoppede cd-afspilleren, da 90’er nummeret åbenbart var sidste nummer på cd’en.

Efter en sidste piruet, stoppede vi foran hinanden, slap hinandens hænder. Jeg var godt forpustet, og selv Drake var det. Det måtte have været for meget at danse og huske alle trinene udenad. Ikke at der var mange variationer.

”Det var nok en sjov og mærkelig oplevelse. Jeg gad godt at have hørt musikken. Den må have været spøjs.”

”Ikke så spøjs som jeres.”

”Du mener det fra 90’eren. Mærkeligt årti, dette årtis musik er meget bedre, men jeg vil nok mene det anderledes om ti år.”

”Hvordan danser I til den musik.”

”Nu er jeg ikke den store danser, og jeg turnerer ikke rundt på diskotekerne med en bajer i min hånd, men jeg vil mene de gør noget lignende.”

Jeg vrikkede med numsen, kastede mig rundt og lavede alverdens bevægelser. Nutidens dans er fuldstændig uden

systematik. Det er bare vrik til den side, slyng dig rundt om din udkårende og så få brysterne til at hoppe op af bh'en. Tror jeg da. Som sagt, ikke den store drikker.

”Det ligner du udfører en paringsdans.”

”Det kunne godt være. Men det er sådan de unge nu om dage danser.”

”Hvordan danser de ældre?”

”De danser vals. Lad mig vise dig. Den er ganske nem.”

Jeg tog fat i ham og stillede ham foran mig. Jeg fik ham til at placere hans hånd på min ryg og tog den anden i min; min hånd faldt automatisk op på hans skulder.

”Gør som mig,” sagde jeg og kiggede ned på vores fødder. ”En, to, tre. En, to, tre.”

Højre ben fremad, venstre ben fremad, slæb højre ben hen til det andet. Gentag omvendt.

Vi klodsede rundt i starten, men til sidst faldt vi i hak, uden at træde hinanden på fødderne.

”Den er da ganske nem.”

”Det er grunden til alle kan den. Jeg er ikke engang sikker på den hedder vals. Gamle mennesker danser den altid til runde fødselsdage. Min far gider ikke danse, så min mor tvinger mig til at være mandlig dansepartner.”

Drake grinede. ”Det gad jeg godt se.”

”Jeg burde lade dig være hendes partner fremover, når du nu er min *kæææreste*.” Jeg trak mit hade ord langt og rystede på hovedet. ”Min mor er skør.”

”Hmmm,” var hans svar og vendte mig ud i en lille piruet. Da jeg faldt ind mod ham igen, var vi tæt. Ligesom meget tæt. Vores ansigter var ikke langt fra hinanden. Vi stoppede med at

vugge frem og tilbage. Drake sænkede sit hoved mod mit og så...

Hans læber rørte mine. Det føltes mærkeligt, men det gør det vel ved det første kys. Det var som at presse vat mod læberne. Utroligt blødt.

Drake trak sig væk og i hans øjne så jeg noget, jeg ikke havde set før. Ikke Ømhed, noget så ulig ham. Så kom han mod mig igen, og jeg kunne ikke lade være med at tænke: Åh, nej! Nu kommer tungen. I bøgerne er andet kys altid lig med tungekys!

Måske sker det kun i bøgerne eller er en udvikling der er sket i sidste par århundreder, for Drake kendte åbenbart ikke til det.

Vi mødtes i et kys og det føltes bedre denne gang.

Jeg havde ærlig talt aldrig troet, at dette ville ske, især ikke med Drake. Alt tydede på, at hvis jeg døde for Cerberus' hånd, så ville det i det mindste være som en kysset pige. En elsket pige. Af Drake!

Vores læber skiltes kort, før mine ærlig talt sprang efter hans. Sikke dog en tiger jeg er!

Det føltes så dejligt, som om et par vinger sprang ud fra mine skulderblade og jeg lettede. Jeg var fuld af varme

Midt i al lykken lød der er råb som ikke passede ind. Inden jeg kunne nå at tænke over det, blev jeg voldsomt revet fra Drake og nogen råbte atter.

”Hvad fanden har I gang i?”

Gid det var min far.

Gid det var min bror.

Eller bare min mor, for så ville hun være lykkelig. Men så ville hun nok heller ikke råbe.

Selvom jeg havde genkendt stemmen, måtte jeg alligevel åbne mine øjne og kigge for at være sikker på, om det virkelig var ham.

Jeg lukkede øjnene op og stirrede ind i Troels' øjne, som jeg netop i dette øjeblik opdagede ikke var blå eller normal grå, men tordenvejrs grå.

Gwalior.dk